



L'ESQUELLA DE LA TORRATXA



Funerària

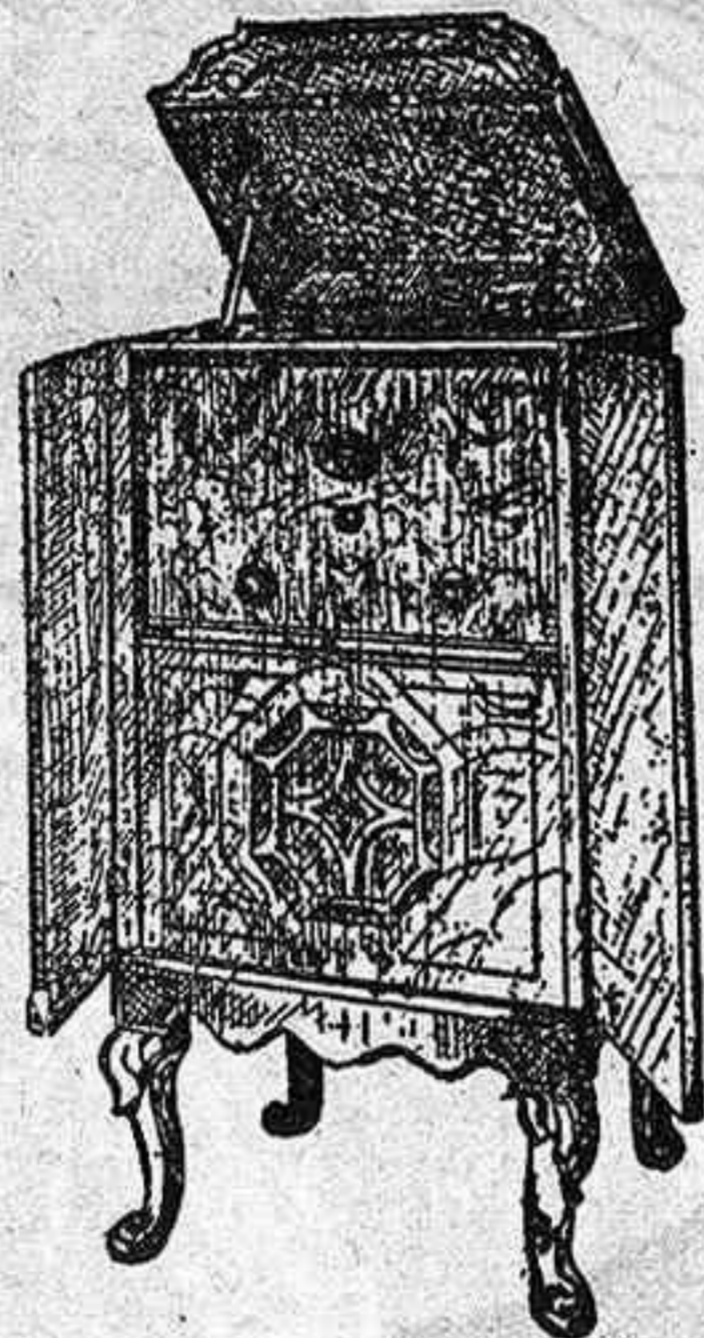
—Ja hi faig la creu ¿veus? Ja hi faig la creu. Vosaltres hi posareu la corona...!

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:

900

PTES.



Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA



VIES URINÀRIES Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties' gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flujors*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catxets del Doctor Solvré*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

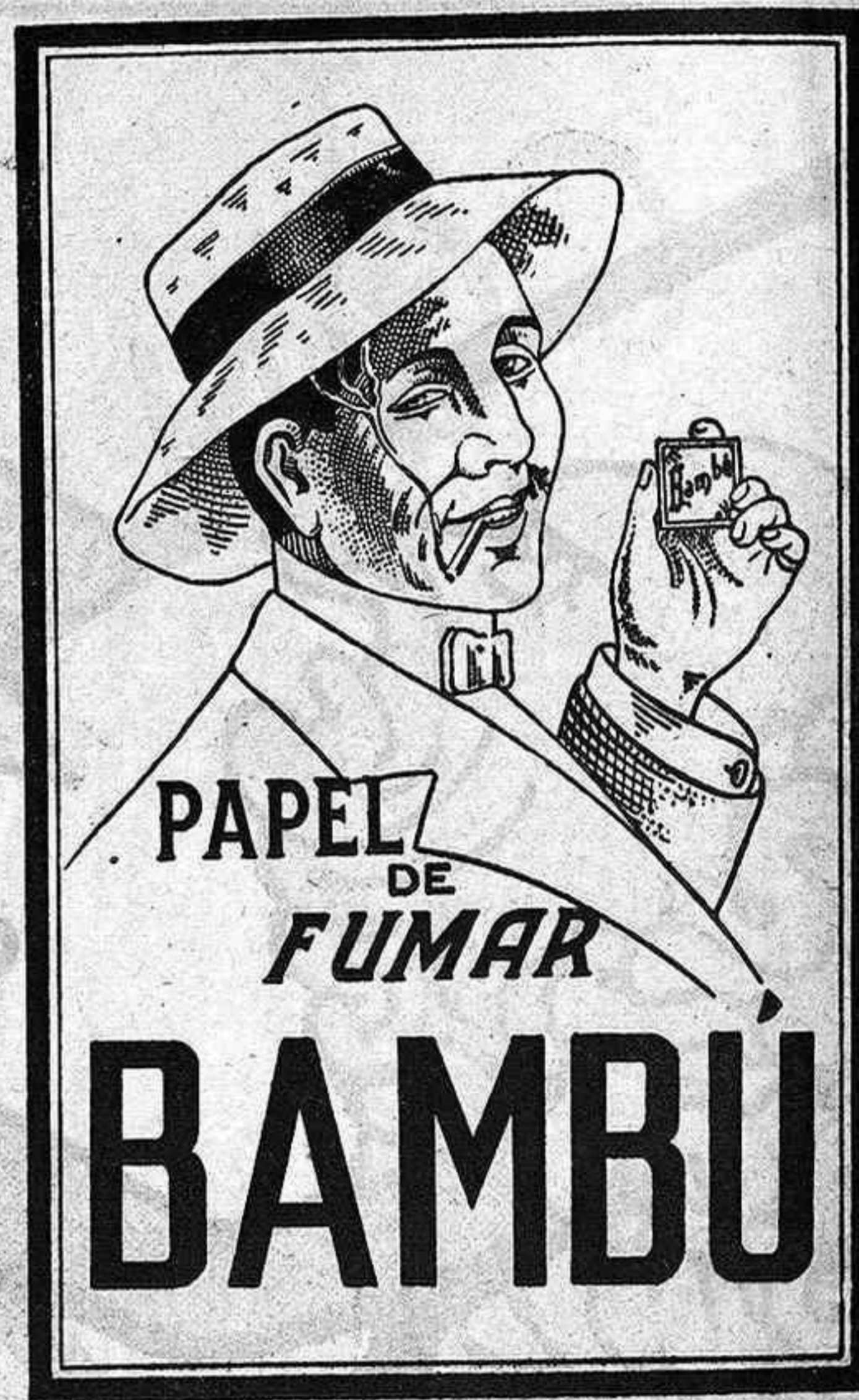
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari si), *escames*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Pindoles depuratives del Dr. Solvré*, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florons, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *radiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials del Dr. Solvré*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse- es 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.



L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5



CRÓNICA

Optimisme?



'OPTIMISTA.—I ara, ¿què?

El Pessimista.—¿Com vol dir?

L'O.—Res. Això. ¿Què em diu ara de l'Estatut?

El P.—Que el veig tan malament com sempre...

L'O.—¿De debó?

El P.—Clar. No tenim ensenyament...

L'O.—Això s'ho pensa vostè.

"No tenim ensenyament, no tenim ensenyament..." En tenim! La Ge

neralitat podrà fer l'ensenyament que vulgui en els graus que li plagin.

El P.—Això també ho pot fer un particular...

L'O.—Sembla que no es recordi vostè dels temps en què la Mancomunitat organitzava virgilians i beatífics cursos de ramaderia i anava la guàrdia civil a disoldre'ls! La Generalitat organitzarà el seu ensenyament com vulgui. Molt bé. Doncs la Generalitat organitzarà ara, amb més força que la Mancomunitat l'ensenyament que farà de Catalunya un país d'alta cultura. Si amb els escassos mitjans de la Mancomunitat es varen arribar a fer organismes tan transcendents com l'"Institut d'Estudis Catalans", l'"Escola Industrial", el "Seminari de Filosofia", etc., et cètera..., "noyaus" on la joventut intel·lectual s'ha fet i pastat, ¿què no farà ara la Generalitat amb mitjans suficients per a crear organismes d'alta cultura perfectament organitzats i amb una tècnica i un coneixement magnífic de les necessitats actuals? El mal de l'educació de l'Estat és que la Universitat oficial és filla de l'envejeta, de l'escafó, de les combines, etc... A la Universitat s'hi entra amb un cap clar i poca cultura i, mantes vegades, se'n surt havent perdut la intel·ligència i coneixent alguns llibres o algunes doctrines transcendents. La Generalitat ara farà un gran Institut de Física, un magnífic Laboratori de Química, uns magnífics estudis especialitzats, una aula cultural per on passaran els mestres de tot Europa... Una organització de beques i de subvencions que permetrà que els nois de les famílies modestes arribin on sota l'Estat monàrquic només podien arribar els rics.. Tot això ho farà la Generalitat.

El P.—Sí, bé; però la Universitat...

L'O.—Ah!, però vostè creu que l'estat actual de la Universitat serà canviat? ¿Vostè creu que la Universitat de Barcelona pot perdre l'esperit actual? Mai de la vida!

A la Universitat de Barcelona ja hi ha arribat l'esperit renovador. De l'Estat o de la Generalitat, la Universitat de Barcelona ja és nostra...

El P.—De cap de les maneres!

L'O.—Per què?

El P.—Perquè la Universitat de l'Estat estarà sempre controlada per l'Estat...

L'O.—I, ¿què vol dir amb això?

El P.—Vull dir que essent de l'Estat no es pot catalanitzar...

L'O.—Mentre els estudiants es sentin catalans i el seu esperit sigui el catalanista, no cal amoinar se. Amb l'esperit centralista i unànime de la Universitat de Barcelona, les generacions han anat mantenint més viu, més fort que mai el caliu catalanista. Han estat ells, els minyons que han sortit de la Universitat, els que més tard han estat els homes del catalanisme.

El P.—¿Què vol que li digui? Em sembla un fracàs la qüestió de l'ensenyament...

L'O.—Doncs, ¿què volia vostè? ¿Guanyar-ho tot?

El P.—Veurà, el que es deia, el que ens havien promès...

L'O.—Ja he dit més d'una vegada que hi ha partidaris del "tot" i del "res". I que hi ha una gran majoria favorable a treure ara l'inici del que demà, amb més fonament, es podrà demanar i assolir.

El P.—Demà és lluny...

L'O.—Però, quina poca fe tenen vostès amb l'esdevenidor! Hem estat des del 1714 sense assolir una sola cosa favorable. Comencem ara a poder organitzar nos, a refer aquell en torn centripèd de que ha parlat alguna que altra vegada Rovira i Virgili, i quan anem a aconseguir-ho, perquè no ho tenim tot, no voldrien res...

El P.—Oh, sí, però és que la qüestió de l'ensenyament...

L'O.—¿Es la més important, oi?

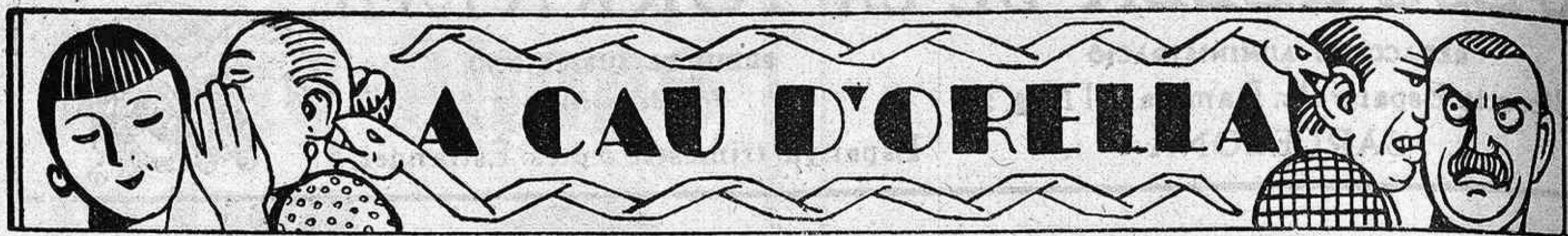
El P.—Evidentment...

L'O.—Doncs, si avui n'hem aconseguit un tros, d'ací uns anys tindrem la satisfacció d'haver-ne aconseguit una plenitud...

El P.—D'ací uns anys, d'ací uns anys...

L'O.—Tingui confiança en aquest país. Tingui confiança en la força sentimental d'aquest país que per primera vegada desitja ésser més que un "protectorat", tal com es demanava en l'Estatut de 1918, deixant l'ordre públic en mans de l'Estat central i imposant a Catalunya un general com a virrei... Si més no, avui Catalunya en demanar per a ella la força interior, l'ordre públic i la justícia, vol ésser més Estat que quan amb aquell projecte d'autonomia de 1918 es deixava això en mans de gent "no catalana". El qual no volia dir que no hi hagués catalans amb voluntat de policia indígena... Pocs mesos després d'aquell "Porto l'autonomia a la butxaca!" veiem el "leader" regionalista passejar pel carrer de Llúria portant l'escopeta de Sometent al braç...

FRANCESC MADRID



Del boicot a Catalunya

L'acreditada tenda de "Paños Ramos", de Madrid, que té una sucursal al carrer de Pelayo, de Barcelona, amb carrilets de joguina i altres "niñerías" a l'aparador, ha estat, a Madrid, un dels comerços que més s'han distingit en la seva campanya contra l'Estatut. En canvi, a Barcelona se li alegren una mica les "pajarillas" catalanistes.

—Tot sigui pel ben entès patriotisme—deuen dir els propietaris, tot donant-se uns significatius copets a la panxa.

* * *

No deixem de comprendre els perills que té el barrejar aquestes qüestions econòmiques amb la política. Però si els madrilenys s'hi entossudeixen, ja veuran com en això de fer boicots i de dreçar llistes negres, els catalans els passarem la mà per la

cara. I fet i fet els darrers a riure serem nosaltres, car som els més rics i, per tant, els que tindrem més resistència.

Disgust setmanal

En Rafael, die!, En Joan Casanovas pren una rabieta gairebé cada setmana. Es quan llegeix als diaris aquella coneguda "gacetilla": "Ha arribat de Madrid el senyor Aguader, i s'ha possessionat novament de l'Alca'dia". Hom diu que aleshores el nostre simpàtic alcalde accidental es torna groc, vermell, que es passeixa a grans gambades, i que agita la seca testa lleonina com en els seus millors moments oratoris.

—Un dia—comentava un amic—, amb una d'aqueixes rabietes, En Casanovas passarà d'alcalde accidental a alcalde accidentat.

Conversa amical

El castellà.—*Me parece que si seguís con eso del Estatuto, los productos catalanes os los habréis de comer vosotros.*

El català.—Ens els menjarem. Però aleshores, ¿què menjareu vosaltres?

Un trist esdevenidor

Acabo de llegir en una revista italiana que un professor anomenat Jacopozzini (quin nom més bonic!) diu que els bojos, els tocats de l'ala i els idiotes augmenten sensiblement cada dia.

Segons aquest savi professor, si les coses continuen marxant d'aquesta manera, d'aquí 200 anys ja no tindrem necessitat de manicomis, perquè tots els habitants del món estaran completament torrats.

Quan aquesta època feliç vindrà, no serà res d'estrany sentir la següent conversa al tramvia o a l'autòmnibus:

—Dispensi, vol fer el favor de dir-me quina hora és? —preguntarà un viatger a l'altre.

Aquest es treurà el rellotge, i dirà tot seriosament:

—Dimecres.

—Dimecres? Ep, conductor, pari el cotxe, que haig de baixar en aquest lloc!...

Explicació convincent

Diu que en un poblet de la província de Girona (no volem dir el nom, perquè ens fariem mal veure) hi ha dues esglésies, la de dalt i la de baix.

Totes dues veneren la Mare de Déu dels Dolors.

El rector de l'església de dalt no es fa amb el de la de baix.

Un dia de la passada setmana, deia des de la trona de la seva església:

—Tots sabeu, germans, que la nostra Mare de Déu dels Dolors fou trobada miraculosament ara fa 70 anys, al peu d'una muntanya, descoberta per un pastor, que va quedar meravellat del resplandor que la voltava. Tots sabeu que la Mare de Déu de Dalt és la més miraculosa... —I afegia irònic i confidencial: —Mentre que la de baix aneu a saber d'on ha vingut!...



—Crèguim, aviat no podré sortir de casa. Mal mirat per si treus la panxa, i tenir que endevinar aquests geroglífics per caminar...

Capricis i paradoxes

LA TEORIA DEL BIBERO I ALTRES EXCESSOS

No he cregut mai el mite de la comprensió castellana. Si no ens entenem és perquè no els convé. Així uns criden i espeterneuen per no sentir-nos. Altres llencen aquell crit famós de "Viva España con honra!", que tantes desfetes els ha costat. Ortega i Gasset, per la seva banda, intenta de tant en tant fer veure que eleva la qüestió. S'empeca les teories de la "conlleuancía", de l'Estat fort, del nacionalisme universalista i integrista de Castella i del particularisme català. De vegades fa la impressió que viu als núvols. Hom es pregunta, però, si tot fent-se el desentès no tracta d'infondre una mena de contingut ideològic a la coneguda teoria del biberó. Es a dir, a la teoria que nosaltres hem nascut per treballar i produir, i ells per nodrir-se del nostre esforç i per manar.

En substància, per als madrilenys, és a això al que resta reduït el problema de Catalunya. A desgrat que nosaltres som acusats constantment materialistes i d'egoistes, la realitat demostra que els egoistes i els materialistes són ells.

Però per a nosaltres el problema és una cosa clara i planera. No ens importa pas d'ajudar els països menys rics o més atrassats que el nostre. Com que de rics en som més que molts altres països ibèrics, sabem que hem de pagar més. Però allò que no volem és que, damunt de pagar, encara ens manin, i ens diguin com hem de parlar i com hem d'escriure. El que no volem, car ens sembla grotesc, és que vulgui organitzar el nostre ensenyament un dels pobles més atrassats d'Europa; el que no volem és que mediatitzi la nostra política—la nostra política interior, almenys!—un dels pobles que ha donat proves constants de no posseir cap seny polític; que ens vulgui organitzar un poble que encara té unes Hurdes; que vulgui ocupar-se de la nostra sanitat el poble que menys s'ha preocupat de qüestions d'higiene, i que no és pas en aspectes de netedat gaire ben afamat a Catalunya...

Em penso que si a base d'això tan clar és tolerable parlar de "conlleuancía", és un excés parlar d'integriste i d'universalisme. Altrament en aquest cas el menys que pot fer-se és respectar el nostre dret a triar. I no sé pas si, voluntàriament, triaríem el que

Ortega i Gasset sembla pensar-se. A mi el cor i l'esperit se me'n van més vers el Pireneu, on hi tenim germans, que vers l'altra banda de l'Ebre, on habiten els Royos.

DOMÈNEC GUANSÉ



PERILLS

La setmana passada, el cap superior de policia publicà una nota. No la volem deixar passar, perquè això fóra una descortesia. Demés, de notes com la del cap superior de policia no en cauen cada dia. Encara hi ha una altra raó: un periòdic humorístic com L'ESQUELLA DE LA TORRATXA té l'obligació—tal com sona: l'obligació—de recollir la nota del cap superior de policia.

Hi ha gent que s'ha empipat amb la nota i amb el seu autor. Exemple, el nostre bon amic Sunyol i Garriga, que envià aquest telegrama: "Barcelona. Jefe superior de policia.—Como hombre liberal que no ha cambiado de ideas con el cambio de régimen, porque he sido siempre republicano, protesto

enérgicamente de la nota que usted ha mandado a la Prensa, el léxico de la cual recuerda las famosas notas de la dictadura, que yo he combatido siempre. Conocedor de Cataluña, sé que en mi tierra no se crían los chulos. Lamento que usted, jefe superior de policia de Barcelona, no lo sepa."

El telegrama té un to alt que cal lloar. Però nosaltres volem enfilar-nos per un altre cantó.

A nosaltres ens interessa un altre aspecte de la nota: el de que un ciutadà fou detingut per posar-se les mans a la butxaca i treure el ventre enfora.

Mai no hauríem pogut ni sospitar que el treure el ventre enfora i el posar-se les mans a la butxaca fos considerat com un delict. Mai no havia passat a Barcelona una cosa tan pintoresca i divertida.

D'ara endavant, els barcelonins no podrem anar pel carrer amb les mans a la butxaca i el ventre enfora. D'ara endavant, els grassos estaran en ferill. No es podrà estar gras per res del món.

Ni, pel mateix motiu, les senyores podran estar encinta. El cap de policia no vol ventres enfora.

VIRAI



Perdoni, em creïa que era un ocell.

FITXES

"VIATGE BLAU". Hem entrat en el vaixell i el vaixell, després de tres esgarips de sirena, ha salpat mar endins.

Multitud estiuenca. Realització d'un diluix de l'Opisso. Mòlta carn, molt vestit blanc, molta barreja de morenors i de desigs. Damunt dels caps un cel d'estiu a plena blavor desplegada.

EL PRIMER TIPUS QUE ENS SURT AL PAS. Es un senyor grassonet, amb força panxa. Li tapa el cap un blanc capell de tela: el cap del senyor és un mènol amb una escassa cabellera blondina. Aquest senyor porta l'americana al braç i llueix uns elàstics que trenquen el cor. Fuma un cigar de faixa.

Ara s'arrapa en una cadira d'extensió, es treu un bloc de paper i una ploma estilogràfica, i comença a escriure. Grans majúscules de capçalera. Passem darrera seu i l'atzar ens deixa llegir l'encapçalament del carnet: "Mi viaje por el Mediterráneo". El seu, i el nostre, viatge per la Mediterrània acabarà dintre tres hores a San Feliu de Guixols.

El primer tipus que ens ha sortit al pas llegeix: "La Vanguardia". Diríem millor si diguéssim que xucla, com xucla el cigar, el que diu "La Vanguardia".

Costa catalana. Pobles banyats de mar i de matí s'aixuguen als peus de muntanyes. El Montseny fa acte de presència i treu el cap, ple d'anys i jove encara.

El "Viatge blau" va lligant parelles. Som al Masnou? Passem davant de Vilassar? Cada nom de poble apropa els

caps i enganxa la rialla d'una boca a l'altra.

MISTERI. Seuen damunt d'un entrotllatge de cordes. Ella és joveníssima i gentil. Ell és madur i miatusserament lleig. Es borni i té les dents podrides. Què li trobarà aquesta joveneta que se li refrega amb llangors de gata? Per primera vegada veiem una lletgesa agrumollada beguda a plens dos ulls, uns ulls color de tabac anglès, estriats d'or.

Mataró! Mataró! Damunt del cel de Mataró sembla que hi volin coloms d'un argentament d'onatge. El sol cau damunt de les cases amb una flairosa grogor de taronjada natural.

PASSEJADA DE FIGURINS. Els que més es mouen, amunt i avall del vaixell, són un joves i uns mig joves abillats fantasiosament. En aquest viatge els mascles són els que donen la nota de novetat en el vestir. Imitacions de vestir de gent de mar, però amb blaus d'uniform de vella guarda prussiana o de mantell de verge: uns cordonets dissimulen l'escollament i deixen veure medalletes que reposen damunt de pelusseres. Camises vermelles i boines del mateix color. Samarretes d'esport, posades damunt de "sweters" esgarrifosament verds. Les creacions es multipliquen. I els gaudiosos fantasistes no paren de trescar—tricu—tricu—, de proa a popa, del pont a les màquines, llambregant-se els uns als altres de oua d'ull i com si volguessin aixecar amb els peus la polsaguera dels comentaris.

La masculinitat cada dia es complica més!

On som? Més enllà de Caldetes? El vaixell costea de valent. Pel cantó contrari al de la costa s'extén una mar sereníssima. Enllà unes grans clapes d'un argent gronxador. Jurariem que l'horitzó, i en les clapes argentades, s'hi banya algun Tritó voltat de Nerèides. O algun Déu!

HO, AQUESTA NOIA! Menja amb una gana plena de joventut una truita ficada dintre d'un llonguet partit. L'esmolada blancor de les dents sembla que s'enfonsi en l'entranya d'un troç d'or.

UN ORFEO TERRASSENÇ. Coneixem entre la multitud els cantaires que el formen. Què tenen? No ho sabem, però no tenen la banalitat uniformada del que es véu que no és res més que un banyista. Serà el que cantin:

Per damunt dels nostres cants
aixequem una bandera...?

Passem per davant de Sant Pol i el costeig segueix. Divina costa catalana! Ets repós, no ets mandra. I ho fas sentir! Ets costa llatina, no ets costa d'àrabs. Si poguéssim oir les vibracions de la llum que et cau damunt oïríem ritmes de sardana.

UN GRUP DE BANYISTES, EXCLUSIVAMENT BANYISTES. Llueixen, tant com poden, el cos. Si gosessin ja s'haurien tret la roba i quedat en "slip". Bonics cossos! En passar prop dels banyistes hem oït la seva conversa. Quanta imbecialitat! Aquests cossos, tan polits de fora, tenen el cervell maquillat de tangos. Caraterística de l'època: huir.



—Veus com a l'últim ha vingut la calor!

—Ja era hora, puix si no hagués estat així, l'únic que hauria anat a l'aigua era el negoci.

El mar és un gran safareig de fer bugada. El sol un foc que torra cossos com qui torra castanyes.

Blanès! Lloret! Costa Brava! En l'horitzó uns núvols. Grups ací grups allà. El barcelonisme viu dels dibuixos de l'Opisso, se'ns precisa més. Aquest dibuixant dóna, com cap altre la sensació de la pagana delícia del contacte. En el vaixell hi ha—tan forta com la del sol—, la claror dels que es colzegeu, deis que es desitgen, dels que s'abracen, dissimulant que s'abracen. "Opissisme" pur!

Hem passat davant de Tossa, la vella. Visió mig arqueològica, mig viva. Davant de Tossa barregem moltes coses en cocktail d'arribada. Però cocktail bo. El sol, que per força hi hem de posar, desfà la mixtura.

Sant Fel·lu de Guíxols! Per fi Sant Fel·lu! S'acaba el nostre "viatge blau". Acabem els apunts.

Hem de creure que el melonat senyor de la panxeta i dels elàstics, del cigar faixat i de "La Vanguardia", anirà seguint imaginativament el seu carnet de ruta rotulat, en castellà i amb pompa, com a ell li cal: "Mi viaje por el Mediterráneo".

Altres tres esgarips de sirena. El vaixell ancora a port!

Ramon VINYES

El míting dels "castizos"

(Del nostre enviat especial senyor Pitalluga del Recó.)

Madrid, a les 13.

Fa mitja hora que els castiços "contra antiestatutistes" de Madrid fan cap a la plaça de braus per a escoltar el sensacional míting. Ordenadament van entrant a la plaça per una porta damunt la qual un cartell resa: "Ganado". Esperem que la sortida tindrà lloc per l'altre, que diu "Arrastre"; almenys així ho esperem per bé de l'ordre i la pau de l'Espanya unitària i borbònica.

Madrid, a les 15 hores.

Segons ens comunica l'Agència "Fables" (a la catalana), en aquest míting hi ha més pa que formatge, o sigui els tradicionals "paniquesos" de la "Vila de les Mones i els Mondongos".

Nosaltres amb ferments no hi som forts, però en veure aquells caps apretats l'un amb l'altre ens havia fet l'efecte que els "quesos" hi eren amb més profusió que la esmentada

Madrid, a les 16.

En dir "rebre!", ens adonem que algú ha estornudat, però no hi fa. Què vol dir un estornut tractant-se de salvar Espanya?

Ha parlat el primer antiestatutista. D'aquella boca fina i distingida brolla ven les frases, els mots més selectes que hom pugui imaginar-se: *Cataluña es un incesto!* Tots: *Bravo! Bravo!!! Cataluña separatista quiere establecerse por cuenta propia!* Tots: *Oh!!! No lo consentiremos!* Tots: *Nooooo!!! Mueran los catalanes!!!* Tots: *Mueran!!! Muera Cataluña!* Tots: *Muera! Viva Fontainebleau!* Tots: *Vivaaaaaa!*

L'ovació és tan "impotent", és tan gran, que demostra prou clar que els que aplaudeixen no han fet altra cosa en la seva vida.

Són les 16,36 quan l'orador diu "faba" amb penes i treballs.

A les 16,37 i 1/2 té la paraula el gran Royo Villanova. L'espectació és enorme, el silenci és de lo més. Lerroux que hi ha. Els cors bateguen fent un sorollet de llauna de tomaquets que ja, ja. La devoció envers el salvador d'Espanya és general, i capità general i tot. Per fi, l'ase il·lustre parla:

Muera Cataluña! Tots: *Mueraaaa!!*

El senyor (?) Royo ha posat tanta vehemència en aquest primer crit espanyolíssim, que per culpa de l'esforç ha sofert una trencadura "aparatosa". Acte seguit s'organitza una subscripció per a comprar-li un braguer. L'encapçala Maura amb 3,50.

Salvat el primer incident, segueix parlant: *Es menester que las Universidades catalanas sean catalanas sin*



—Ai, caram! Jo que em creïa que en Dolcet era alt i gros, i ara resulta que és l'home més baix de la terra!

serlo. Nosotros no podemos consentir que nos roben la lengua. Ellos ignoran en su afán separatista que nos piden la lengua más de cuatro naciones degeneradas, y la damos con aquella hidalguía propia del buen español que se aviene a todo lo que represente unidad patria. Si nos piden la lengua, la daremos, pero si con aquel tesón digno de mejor causa que emplean para imponernos su soberanía andrógina tratan de enfrentarnos con el diputado melencundo... Pero las melenas no nos asustan, por muy leónidas que sean. Nosotros la pelaremos, señores. Y la pelaremos honradamente, que para eso sobran reñones y sobran mandos.

Tots: *Si! Si! A pelarla! A pelarla! Hay que pelársela a todos los catalanes! Muera Catalina!* Tots: *Mueraaa!*

Amb visibles demostracions de cansament, el senyor Royo finalitza el seu discurs amb el següent paràgraf:

Ante las melenas y ante las Universidades separatistas se levanta el irragico dilema: ¿La pelamos o no la pelamos? ¿Les damos la lengua o no se la damos? Ahora bien. Si la República necesita apoyo de los catalanistas, no queremos la República! Si esta conllevancia manoseada nos tiene que dar un disgusto; si me tienen que dar un sablazo, que me lo den! Si me tiene que dar de lado, que me den!

Tots: *Que te den!! Que te den!!*

Que me den como quieran, cuando quieran y cuanto quieran. Empujes más fuertes a mi edad he resistido! Cara a cara no tienen que lograrlo. Por detrás, ningún antiestatutista está libre de una sorpresa. Pero todos nosotros, todos los que sin representar la España republicana representamos reminiscencias de aquél otro régimen añorado, daremos siempre el frente único e indivisible, dejando que por detrás ellos rematen su labor destructiva y miserable.

Ya lo sabéis. No fiarse. Negarles la lengua. En cuanto a melenas... A pelarla! He dicho.

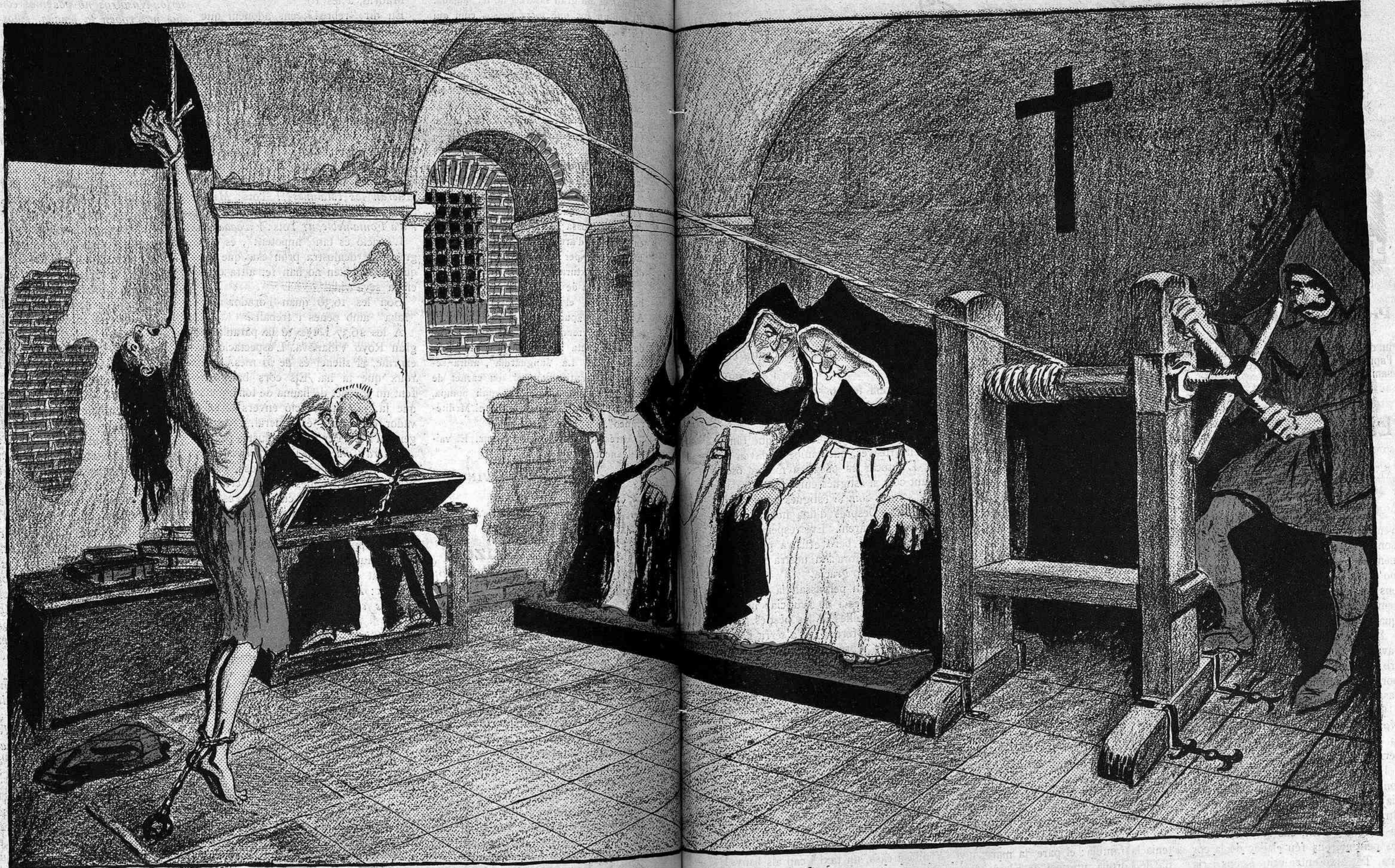
No sabem el que ha passat: el moment és èpic. Hi ha qui vol posar a la pràctica, al moment, el programa del senyor Royo.

S'ou un "ai!" esglaiador que surt de la presidència. El senyor Royo somriu amb posat de satisfet.

En tots els rellotges són les sis.

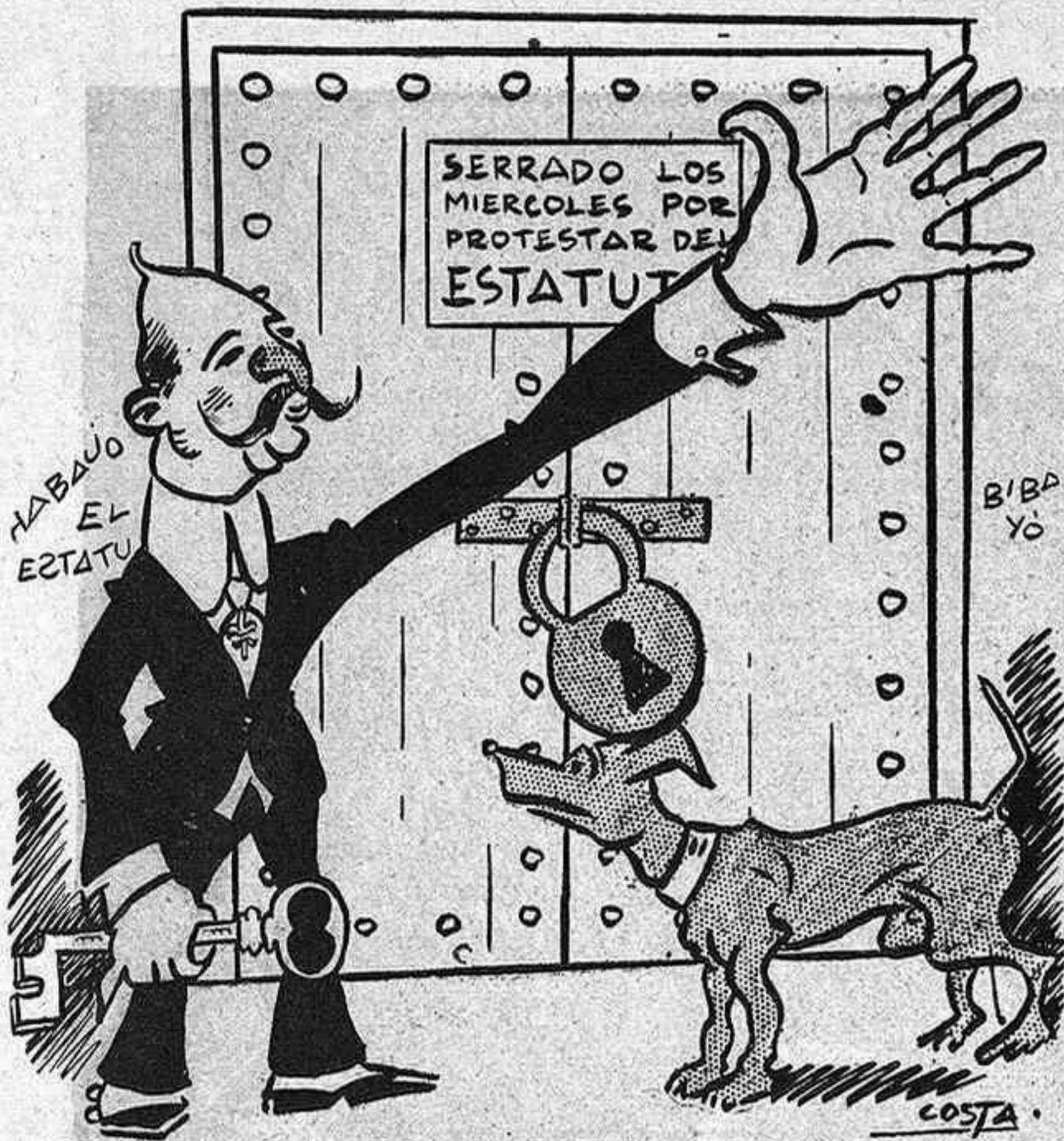
Per la taquí-meca,

FRANCESC OLIVA



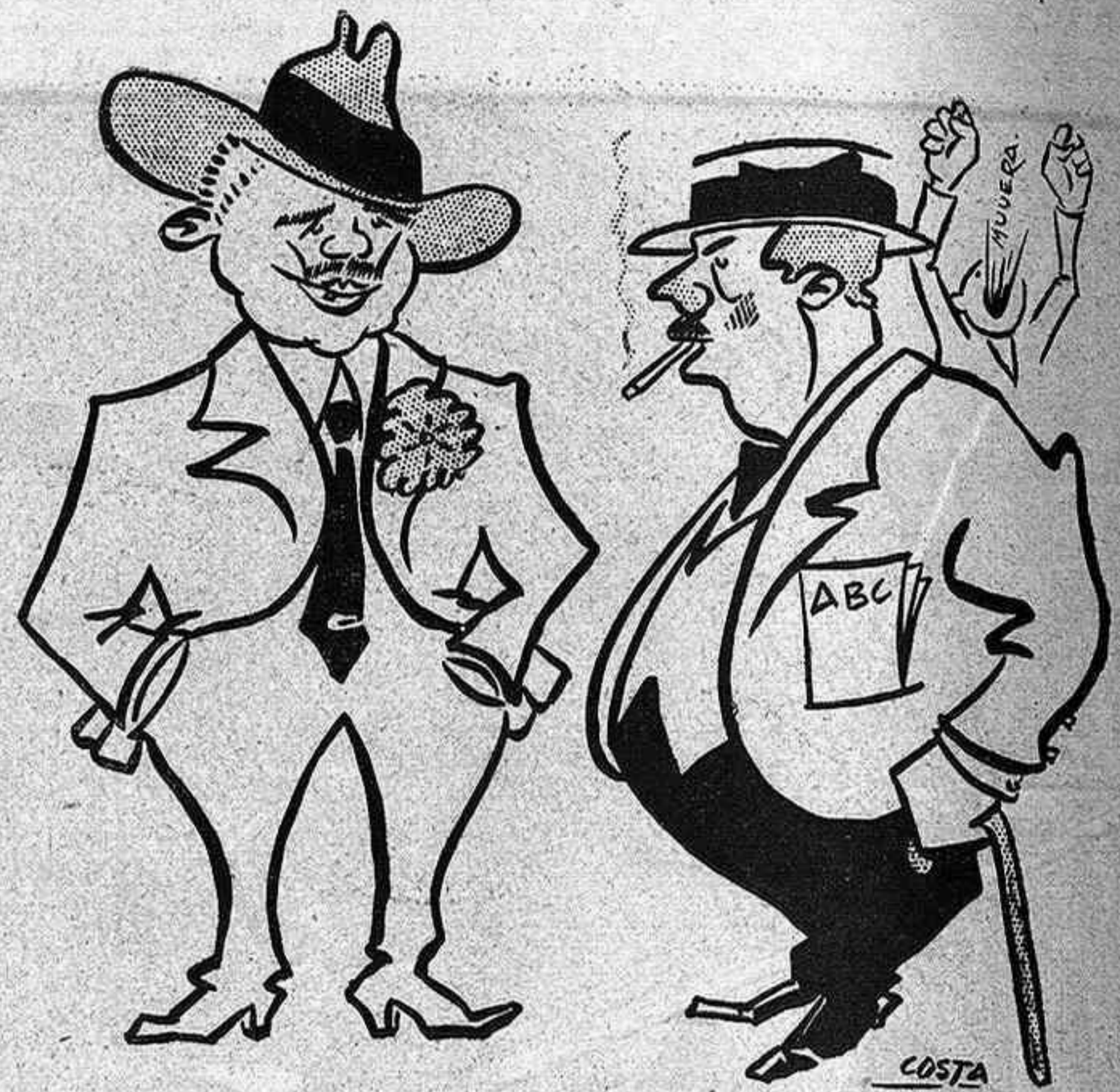
La nova inquisició

Tal com voldrien veure a Catalunya els enemics de l'Estatut.



Protestant de l'Estatut

—Vols que et digui una cosa? Val més tancar un dia per a protestar de l'Estatut; no veus que si l'aproven molts de nosaltres haurem de tancar forçosament!



Punts de vista

—Es precis que no pari la propaganda contra l'Estatut.
 —Per què?
 —Perquè així podrem fer un dia de festa més cada setmana.

La muntanya i el mar

ALEGRIA I GOIG DEL DIUMENGE

A les tres de la matinada ens posàvem al llit. A quarts de sis del matí sonaven grans cops a la porta. Entenem-nos: no a la porta del llit—que no en té—, sinó a la de la casa. No ens ha quedat altre remei que obrir, tement que es calés foc o bé passés qualsevol altra desgràcia.

Però no. No es calava foc, no pasava cap desgràcia. Era un amic nostre. Un amic que, un cop oberta la porta, ens omplí l'esquena de cops i la casa de crits.

Què féiem a quarts de sis al llit? No ens en donàvem vergonya? Això ja era massa vici! Això no es podia permetre de cap manera!

I com que es tractava d'un amic de confiança—confiança que ell es prenia encara que no la hi donéssim nosaltres—, entrà a la cambra de dormir, ens tregué del llit, ens vestí, ens calçà, ens pentinà, ens féu el llaç de la corbata. Tot això entre crits i cops i rialles i tirant-ho tot enlaire. Nosaltres el deixàvem fer, atuits, resignats, perquè sabíem que les protestes haurien resultat inútils. No ens quedava el recurs d'entregar-lo a la policia, per

què en aquest barri on vivim no hem vist mai un policia. Als vells del barri, quan hom els hi parla dels guardies d'assalt els fa l'efecte que els parlen d'uns personatges tan exòtics com els salvatges de les novel·les del capità Mayne Reid.

Breu: l'amic de confiança, l'amic de la infantesa—com maleïem la infantesa en aquells moments!—ens ha tret de casa, ens ha posat dintre un taxi, ens ha dut a la plaça de la Universitat. Pel camí ens ha explicat que es tractava de fer un dia de camp, que un dia de camp ens convenia molt. Correríem, suariem, menjariem a terra, colliríem fruita. Davant d'aquest programa, estàvem a punt de llençar-nos daltabaix de l'auto. Però no teníem esma, ens adormíem. L'amic, aquella mena de botxí, ens despertava amb un cop de colze a les costelles.

En ésser a la plaça de la Universitat, deixàrem el taxi i pujàrem a un autocar: calia estalviar, perquè hi havia crisi i la vida cada dia s'encarria més. Dintre l'autocar, com si es tractés talment d'una gàbia, l'amic ja hi tenia la família: el pare, la mare, una tia de Girona, un cosí de Lleida, l'esposa i quatre criatures com quatre dimonis. Tots eren del mateix tarannà del nostre amic, tots tenien la mateixa agressiva efusivitat, tots cridaven i ens masegaven.

Pujà més gent: famílies que també eren efusives, que també cridaven.

L'autocar es posà en marxa oscil·lant com si estigués empeltat de balançí, saltant com si estigués empeltat de llagosta. Després d'una hora de turment, baixàrem. Ens esperava més gent efusiva, però efusiva per força, de portes enfora: la nostra visita no els hi feia cap gràcia.

Prenguérem per assalt la casa, plena de mosques i de brutícia; no deixàrem tranquil·les ni les bèsties. Anàrem a l'hort, férem foc a terra i, com si anéssim a preu fet, començàrem a menjar carn a la brasa i all i oli.

Nosaltres pensàvem: ara dormirem. Però no: mancava mitja hora perquè passés l'autocar de retorn a Barcelona, i calia collir una mica de fruita. Una mica de fruita volia dir deixar els arbres despallats de prunes, pomes i préssecs.

Com que el pagès semblava que es quedés trist, li diguérem, per a alegrarlo:

—Ja tornarem!

En arribar a Barcelona i deixar la fruita a casa, un taxi i cap als banys! Després del bany, a dinar. Després al futbol. Després a sopar. Després al teatre, on feien una animalada que aquest hivern passat tingué molt d'èxit a Barcelona.

A les dues entràvem a casa, car-

regats de farcells El "sereno", en veure'ns tan desfets, tan capolats, ens ha preguntat:

—Que els ha passat alguna cosa?

—No—li hem respost—; venim de fer broma.

LLUÍS CAPDEVILA

"Remena, remena nena..."

S'ens ha assimilat tant el "remena, remena nena" que ja és sang i carn nostres. S'ha tornat ambient, atmosfera, aire i tota mena d'element.

Que això hagués estat un càstig pels autors, bé; era molt just que com el Jueu errant, condemnat a sentir la eterna cançó de: camina!, Alfons Roure i el seu còmplice, o còmplices, haguessin estat turmentats del matí al vespre per l'enfadosa cançó

Però nosaltres pacífics i inofensius que no tenim cap ganes de remenar ni de què ens remenin, no hi ha cap llei divina ni làica que ens hagi d'obligar a una tortura que va esdevenint crònica i que ens ha de tornar a tots neurastènics, oi més quant nosaltres no hem tingut art ni part en l'èxit material del vodevil sonor.

Es al Cafè que ens fa marxar el remena, per un altaveu descarat i insolent. Si seiem al defora són el cegs que ens endossen les fatals notes. La meuca que passa s'engresca i ens vol incitar remenant els darrers d'una manera voluptuosa.

I s'ho ha encomanat la modisteta que es belluga amb una malícia provocadora.

I la mecanògrafa que fa rodar la baldufa com un ventilador.

I la raspa que busca que l'esguard distret es fixi en les seves espèndides darreries.

I el camàlic que fa estacions fastigoses.

I el canonge adipós i suat que sembla que vagi llançant anatemes en llatí.

I la dispesera macisa que va gronxant les anques com si ens oferís els millors plats que sap fer.

I el seu nen que ho remena tot. Ara mateix, m'han desaparegut dues quartelles escrites que n'ha fet paperines i fa córrer un tren de llau-na pel damunt de la tauleta on escric... I una cusidora del pis de sobre, que és andalusa, va cantant la fatídica cançó.

Fins a Madrid deu haver arribat la follia. Perquè es va remenant, remenant l'Estatut—segurament perquè no s'agafi—que quant el deixin quedarà com confeti.

Si fossim alcaldes,—si fos alcalde, perquè d'alcalde no més ni ha un i nosaltres, també només som un—, si fos alcalde, dic, reglamentaria el remena començat pels guardies d'assalt i acabant per les cues dels gossos.

Remenar amb mesura, bé. Però aquesta anarquia remenadora...

Per què serveixen les mangueres?

LLURÓ

Vuits i nous i cartes que no lliguen

DOLCET I ALEGRET

El doctor Dolcet ha estat aquests últims dies l'home del moment.

N'estava tan orgullós que fins diu que ha apujat la visita en deu rals.

Es veu que l'home troba que el que ha fet és quelcom gran. Com que és oculista, no hi ha dubte que es tracta d'un efecte d'òptica.

—Què us en sembla de la carta que ha publicat tota la Premsa? Està bé, no és cert?—demanava a uns amics seus.

Aquests restaren muts a la seva pregunta.

—Ja ho crec que n'estava de bé—continuà el nostre home.—L'he fet escriure per un altre... no l'he escrit pas jo...

A GRANS MALS GRANS REMEIS

Ara, per a evitar manifestacions, el governador ha prohibit als diaris que posin als seus balcons picarres informant el públic dels últims esdeveniments.

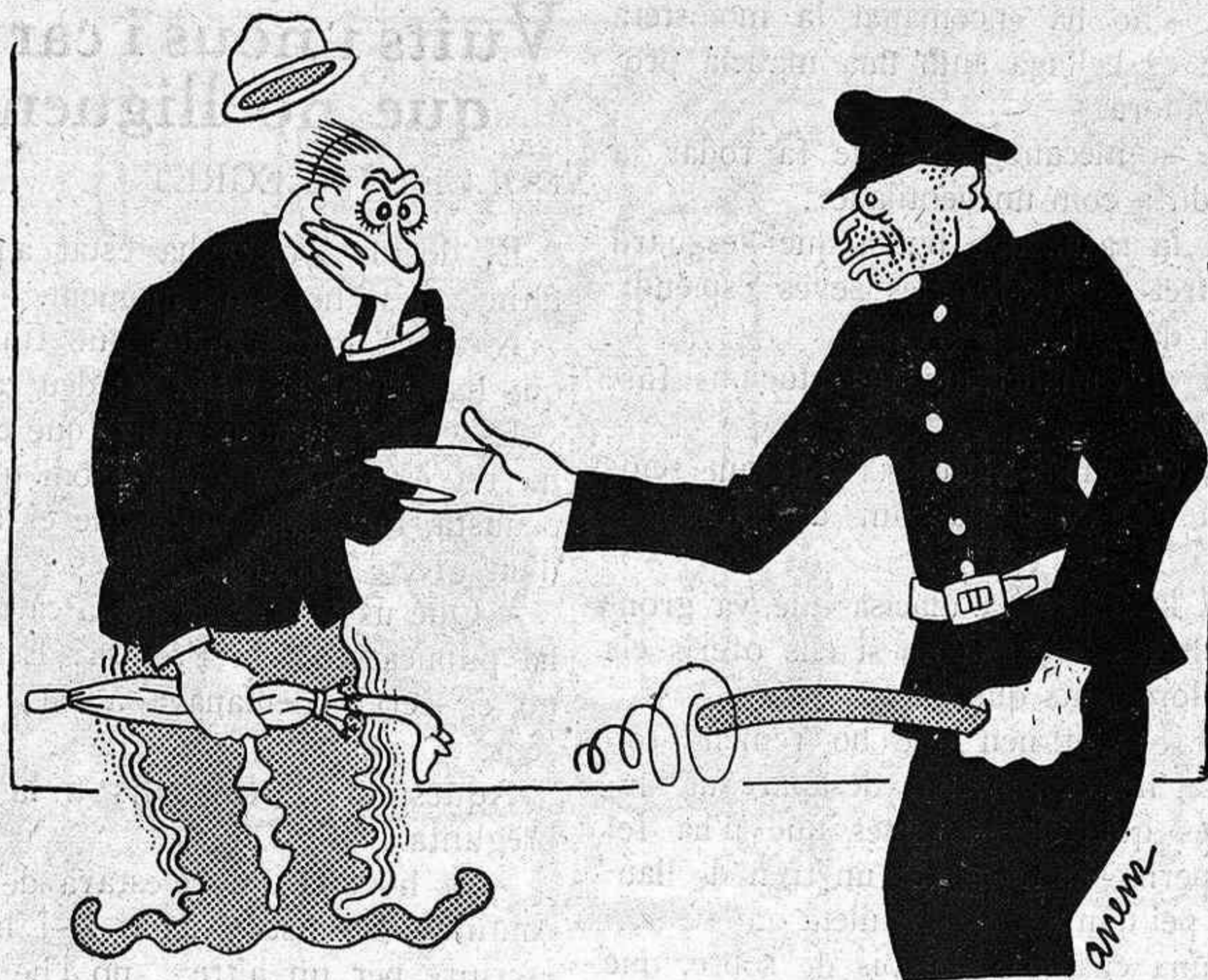
A tot arreu del món els quotidians poden posar-ne tantes com vulguin de picarres. A Barcelona ha calgut que vingués la República (règim de llibertat) perquè això no fos possible.

Jo em permeto de donar al senyor Moles un mitjà més eficaç per a evitar tota mena de manifestacions.

Un d'ells fóra la supressió, en lloc



—Tú, apartat; deixa pas al Royo Villanova, que després ens dirà mal educats.



Els bornis i les darreres disposicions del cap de policia

- Què fa aquí parat?
—Es que tinc por de que es pensi que el miro malament.

de les picarres, de la guàrdia d'assalt. Ara que estem ben segurs que pot ser ell més aviat s'estimarà suprimir els catalans.

EL PROBLEMA DE L'ENSENYAMENT

A propòsit de la guàrdia d'assalt, m'han dit que cada dia entren en aquest cos tan "frappant" nous individus. I que Barcelona és com si diguéssim la Universitat on aquests grans simpàtics guanyen els seus lloers. (Llorer: serveix per a l'estofat.)

No hi ha dubte que aquí les pràctiques d'aquest cos deuen ésser profitoses. La Rambla ofereix diverses qualitats perquè el nou cos pugui aprendre el seu ofici, de Canaletes fins al carrer del Comte de l'Asalto (naturalment!).

LA GRAN SOLUCIO

Un company que va assistir al míting contra l'Estatut, celebrat a la plaça de braus, de Madrid, ens ha dit, al preguntar li què li havia semblat aquesta manifestació anti catalana i anti-republicana.

—Què voleu que us digui?—ens respongué. —Que havien d'haver hi entrat per la porta que està destinada a la "ganaderia" i sortir per la de l'"arrastre"!

ANEM

Irreverència

Aquest any, Crist ha anat de revetlla. Aquest any, Crist ha sortit de casa—de casa de certa gent, no del seu temple—a les nou del vespre i no hi ha tornat fins a les nou del següent matí.

Naturalment que Crist no ha anat de revetlla per pròpia voluntat, pel desig d'esplaiar-se, sinó que l'han fet sortir vulgues no vulgues, a esplaiar-se junt amb tota aquesta gent ximple que durant les revetlles eixorden els veïns engegant coets i pertorben el silenci de la nit amb llurs gramoles, ràdios i altres aparells cridaners.

Crist, que durant la seva estada a la terra predicà el recolliment, la moralitat, l'amor al proïsme, aquest any s'ha vist arrossegat al tumult, al avalot mundà, per una mena de gent immoral i mancada de sentiments.

Crist, ha sortit de casa d'aquesta gent damunt un pit de dona. Damunt d'un pit opulent, gairebé nu, coneixedor de les carícies de les mans i dels llavis de l'home. Damunt d'un pit eixorc, flàcid, febrós, que es consumeix lentament en espera d'aquestes mans i d'aquests llavis de l'home.

Crist, ha sortit de casa impregnat de la flaire d'aquests pits: Xipre, de Coty; Diamant Noir, d'Orsay; Suspiro d'Espanya, de Myrurgia, i Crist ha sentit un pregon basqueig. L'olor de

pureza, de santedat, ha estat misèficada amb l'olor d'alquímies.

Crist, ha anat al teatre on es representava una obra banal, porca, on les dones sortien a les taules en camisa els homes en calçotets. En sortir el teatre, uns xicotets espellifats, de rostre groguenc i esllanguit, han demanat una almoïna a les dones que portaven Crist damunt el pit. Crist, en oir un: "Déu t'empari", ha estat temptat de prendre la forma d'home, de cridar: "Fill meu, vina. Ací,estic jo!", i d'apallissar la gent que tan indignament l'exhibeix.

Després, Crist, ha anat a un restaurant de moda. Allí, les dones que el portaven damunt el pit, han ballat amb el cos junt, apretat, al del seu ballador. Han cridat, rigut i han començat un "flirt" desesperant amb els seus companys.

Més tard, Crist, ha anat al parc d'atraccions i en les muntanyes russes, en la foscor, ha sentit unes mans al damunt. Unes mans que no eren les de la dona que el portava, sinó unes mans de mascle que l'han apartat barrejerament i s'han dedicat a explorar les sines damunt les quals Crist reposava.

Crist, després, en taxi, ha anat a la muntanya i a la platja a veure l'eixida del sol. Allí, les dones, aquestes dones tan devotes, han esmorzat i després han anat a l'església més propera a oir missa on s'han arrepentit dels pecats comesos durant la nit.

Crist, però, des de l'altar, no les ha perdonades. Crist, des de l'altar, les ha esguardades amb rostre sever i hauria volgut foragitar-les del temple. No ho ha fet perquè Crist no s'ha volgut empastifar les mans amb la sang que hauria fet rajar, a cops de fuet, de l'esquena d'aquesta gent irreverent.

En sortir de missa, aquesta gent, amb el rostre pàlid, amb aspecte posat compungits, ha tornat a casa i en saludar la portera ha preguntat: "Ja ha anat a missa? Nosaltres ja en venim. S'ha d'estar bé amb Déu".

Crist, aquest Crist que aquest any ha anat de revetlla damunt el pit d'aquestes dones, ha tornat a casa afligit, trist, i vexat de tantes irreverències. "Quin escarni fan de les meves doctrines!", ha pensat.

Les dones, en llurs cambres, s'han despullat i Crist ha caigut damunt una catifa. Ningú no l'ha collit. Més tard, però, quan sigui hora de sortir al carrer, el colliran i l'exhibiran novament.

H. C. SANTEUGINI



Va passant l'estiu. Calor! Pluja! Uns dies amb sol! Altres dies amb núvols! "Work—i de teatre, què?"—Work contesta amb un vers de Pitarra: "El mateix de sempre, res"!

"On es pot anar?"—Aneu al "Victòria", Work. Han estrenat: "Las Pantorrillas".—Una altra revista madrilenya? No; que ens pengin hi anirem. Estem embafats d'imbècils revistes madrilenyes. Pot anar-hi el qui vulgui! Prou Margaritas Carvajals! I prou Tines de Jarque! I prou "vedettes" de nom inflat per quatre revisters interessats i per quatre dons Joans amb fàbriques que treballen aprofitant la baixa de la pesseta. La major part d'aquestes "vedettes" ni com a dones valen res. Els dona sopar d'homenatge algú interessat i amb finalitats de disbauxa o de reclam. I ja no cal dir que Work va al teatre cercant l'artista i no cercant la dona!

WORK HA ANAT AL "POLIORAMA"

Havien contat a Work un incident que tingué, per un dels protagonistes, a Xalma. Consti que treiem expresament el massegat adjectiu de "simpàtic". El "simpático Xalma".

Xalma treballa en català tot el que pot. Xalma—i s'hauria de recordar—en els temps de la dictadura fou un valent i un perseguit.

El dia del seu debut—el dia del debut de l'orquestra Jaume Planas en el Poliorama—Xalma dialogava amb Joana Salazar i dialogaven en català. De sobte s'aixeca una senyora del públic i apostrofa a Xalma: "Caballero, que estamos en España y hay que hablar castellano en los espectáculos. He pagado para entender".

Constesta de Xalma: "Un artista de varietats, com jo sóc, treballa en l'idioma que vol. Ara treballa en el meu. Crec que la senyora no hauria protestat de les cançons franceses de Chevalier, si avui cantés ací".

La protesta de la senyora arriba tant amunt com pogué. El castellà que es absurd ho és amb totes les de la llei. Xalma no sortí en la segona part de l'espectacle. Diu que fou per evitar conflictes. Figurem-nos les amenaces de la senyora i les seves protestes de privilegiada. Signi dit que després Xalma ha

seguit actuant en català, molt aplaudit, i sense que l'empresari li posés cap dificultat: molt al revés.

L'incident Xalma ens porta a reveure'l Xalma té extraordinàries facultats d'artista de varietats. Si Xalma es determinés a ésser complement ell, triomfaria definitivament. Ara—concessió al públic—hi ha vegades que fa el que fan els que han triomfat. Es que Xalma ens plau menys. Xalma, car pot ésser-ho, ha d'ésser absolutament i completament Xalma.

CARME SALAZAR

Bella figura! Gracilitat! Llàstima que Carme Salazar no dansi davant de cortines llises i no davant de l'enfarfec dels instruments del "jazz" de l'orquestra de Jaume Planes. Això, i els mals escollits passadobles, com aquell amb barreges de "Carmen", abaixen el to de les danses de Carme Salazar, bona, boníssima ballarina.

JHON I ARACELI LEWIS

Rabegen dintre de la música la seva autèntica joventut. Què els manca? Qui sap si tenen molt més del que han de tenir! Els manca un dolçim d'afinació. Consti, però, que veure dansar a Araceli i Jhon Lewis fa molt bonic.

CARMELITA AUBERT

Vestida d'home posa al tango picantor de cigarreta. Vestida de dona, l'arrossega com la cua d'un vestit. Es fa escoltar. Work s'empassà els tangos que canta Carmelita Aubert sense que li calgués beure aigua com és d'habitud fer després d'un catxet. Work aclarirà el que vol dir si diu que els tangos no li plauen gaire.

CELIA DEZA

Cèlia Deza és d'un tot Cèlia Deza quan

canta seguidilles. Cèlia Deza sent. I fa bones exterioritzacions del que sent. Creiem que s'ha especialitzat en tangos entenent el que hauria d'ésser un tango i el que són pocs tangos. Cèlia Deza, hi ha vegades, que es fa tota paraula.

ESPECTACLE DE JAUME PLANES I ELS SEUS DISCOS VIVENTS, EN CONJUNT

Dels elements que formen l'espectacle no se'n treu el partit que se'n podria treure. L'art de varietats, com a art modern, no el fan els ritmes del jazz, el fa un esperit de modernitat: recerca, novetat, personalitat. L'espectacle de varietats s'ha de lligar i gairebé sempre el veiem deslligat; s'ha de polir, i la major part de les vegades mostra en flor la seva descurança.

Entre els nostres espectacles de varietats i els de les altres terres hi ha una rasa que necessita, per ésser passada, un pont de setanta anys.

WORK

ES DIU...

Que aquest hivern a l'Arnau hi actuarà una companyia de vodevil a càrrec de la Visita López, la Pla i Giménez Sales.

Vaja competència al gran Santpere; es veu que no es recorden de les "cèlèbres" temporades del Talia.

Que la "gran vedette Cèlia Gàmez acabat la temporada del Còmic per malalta...

Sí, i perquè no hi anava gent.

El públic no en té prou de veure la dona guapa, vol veure també que sigui artista, i d'això a la Gàmez ni falta molt.

Que aviat sortirà una companyia de tournée amb el "País de los tontos" i "La pipa de oro".

Els fondistes de Tortosa ja tremolen.

Al Còmic s'estrenarà la revista, "Así da gusto!"

HERNIATS (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa: **13, Carrer de la Unió, 13, Casa Torrent, BARCELONA.**

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA

Això ho té de dir el públic si dóna o no dóna gust, que és el "verdadero conde".

✱

Que en Canals aquest hivern fara teatre català a Novetats.

Però, home, si la subvenció es diu que la donaran a Romea?

✱

Que el mestre Alonso està musicant una obra perquè la canti en Marcos Redondo.

Creiem que la música no serà igual que la de "¿Qué pasa en Cádiz?"

BRIK

ESQUELLOTS

Ja ha protestat tothom de la irrupció violent dels guàrdies d'assalt el dia d'aquella manifestació ciutadana tan pacífica.

Nosaltres que hi érem també protestem. I protestem, demés, de què se'ns barrés l'entrada a Casa de la Ciutat on foren tancades les portes. Vàrem haver-ros d'acollir a l'entrada de la Generalitat, més hospitalària que la casa d'enfront.

✱

Segons una nota del cap de policia, un

va ésser detingut per treure "el vientre hacia adelante".

Ara haurem d'amagar les criatures abans de néixer.

✱

Uns industrials de la Plaça de Catalunya—Avinguda del Portal de l'Angel—han protestat de l'encallament de les obres que ha d'efectuar allà la poderosa empresa "La Canadiense", la qual s'ha afanyat a bandejar dels seus domicilis uns comerciants i segueix empenyent el mateix a altres, mentre ha bastit—amb l'excusa de migrats dividents—una sala de ball, la Sala o "Salón" Chevalier.

Es clar que tenen raó els esmentats industrials. De moment, ja la ballen.

✱

Bolívia declara oficialment que no vol la guerra. El Paraguai diu que tampoc. Però es maten. Allò del Gran Xaco és un aplec.

A Xina tampoc volen la guerra. Ni al Japó.

Però hi ha el gran aplec a la Manxúria. El vertader aplec és a la Societat de Nacions.

✱

Un savi americà ha descobert l'edat exacte de la terra.

Diu que té mil vuit-cents cinquanta-set milions d'anys.

Com totes les femelles, mira com se'ls amagava!

Ara, que ja seria hora de jubilar-la...

✱

Entre els edificis premiats per l'Ajuntament de Barcelona, encara no hi ha el Salón Chevalier, de "La Canadiense".

✱

El diumenge, dia 14 d'agost, es reunirà la minoria agrària amb Royo Villanova a la Cova d'Altamira, on hom celebrarà un banquet de caràcter polític... i cavernícola, naturalment.

✱

Els nedadors catalans triomfaren plenament en la travesia del port de València.

Els campionats d'Espanya d'atletisme els guanyà Catalunya en totes les proves. I encara voleu l'Estatut!

Imp. "L'Esquella", Om, 8; Barcelona

Caruso, Flea, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi-Barba, etc., etc.

Totes les celebritats impressionen en discos

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.



Escopetes - Bicycles - Radio
VENDES A TERMINIS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)
F. BARÓ
Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA



EROTYL
Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estriquina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Teléfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

NEVERES "GLACIAL"

Per a establiments i ús domèstic

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus, la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models a preus moderats

Models populars de 26 a 70 pessetes

Despesa diària des de 10 cèntims

Construcció i venda directa:
Benet i Mercader, 26, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre Bosc

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23 Telèfon 23692

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLECTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: **Laboratoris K L A M - Reus**

VIES URINARIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrnia

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit: El sorollós èxit del mestre Alonso

LAS LEANDRAS

creació de CELIA GAMEZ

Es despatxa a tots els Centres de Localitats

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374

Tarda a les 8,30 ::: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Lolita Rigal - Carme Numantini - Mary de Lis

Remi Elso - T. Aguirre - Solo Sister - Dixon Blanch

BERTA ADRIANI NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.



L'homenatge a Royo Vilanova... o visca la Conllevància!